

3839

# FAMILIE-MAGAZIJN.

---

**ZEDELIJKE LECTUUR VAN UITSPANNING**

TEVENS TOT VERSPREIDING VAN

## **NUTTIGE KUNDIGHEDEN.**

ONDER HOOPDREDACTIE VAN

**DR. A. POLACK.**

**VEEFDE JAARGANG.**

---

GORINCHEM. G. C. VAN DER MAST. — GENT. W. ROGGHÉ.

# I N H O U D.

	Blz.		Blz.
Herinneringen eener tooneelspeelster. Oorspronkelijke novelle van Evert Zubli.	2	De twee broeders. Naar het Fransch van A. de Brébat. Door v. d. W.	261
Een bezoek in de Baumannsgrot nabij Rübeland in het Harzgebirge.	15	De persoonsverwarring.	279
Wat een vreemdeling van de Nederlanders zegt. De beeren.	19	Het staal.	285
Nice.	22	Uit de geschiedenis der handschoenen.	287
Achter het tochtscherm.	24	Gods hand. Oorspr. zeenovelle, door E. Zubli.	289
De Gaoetsjo's.	27	De Katten.	303
Eene postwagenonderneming in Amerika.	28	De gunsteling van Maria Stuart.	305
Een diner bij Peter den Grooten.	29	Uit het dagboek van een oostenrijksch vrijwilliger in Mexico.	310
Wees eenvoudig. Een paar gebeurtenissen uit het leven van een jong predikant. Oorspronkelijk door Evert Zubli.	30	Een dag in Konstantinopel.	311
Middel tegen schoonmoeders. Blijspel in een bedr.	33	Zwarte Melancholie.	315
Onverschrokkenheid van een Kafferkuap.	50	Een ongelukkig huwelijk. Oorsp. nov. door E. Zubli.	321
Een huwelijk door eene regenbui.	66	Gewigtige gevolgen.	337
De hyenas.	69	De mieren	347
De Spabis.	73	De Sint Pieterskerk te Rome.	349
De valkenjagt in het Oosten.	77	Drie oudejaarsavonden. Oorspronkelijke novelle door Evert Zubli.	353
De sucurujaba of waterboa.	79	Schetsen uit den kerker. Naar het Hoogduitsch van F. F. Engelenberg.	362
De familiemartelaar. Eene schets door E. Zubli	80	Uit de geschiedenis van het papier	377
Wenken voor rookers.	81	De natuurlijke ijsgrot, nabij Vergy in Zwitserland.	381
Vrouwenmoed.	93		
Mijne jagtavonturen in Uruguay. Door Fr. Gerstaeker.	94	<b>POËSIE.</b> Middernacht. 1. — Byron. Naar het Hoogd. door E. Zubli Met eene staalplaat. 31. —	
Iets over slangen.	97	Uit Schiller-Album. Vrij gevolgd door E. Zubli. 95.	
Het verhoorde gebed.	111	— Dooplied Door E. Zubli 336. — Sterfied. Door E. Zubli 382.	
Uit de gedenkschriften van een italiaansch beambte.	115		
Het meisje met de duiven	119	<b>ALLERLEI.</b> De wereld een schouwtooneel. Een oorlogs spion. Het dagboek eener week 32. —	
Novelle voor dames. Oorsp. novelle door E. Zubli.	127	De wijsgeer Xenocrates. De watermolen. Het levenselement. Eene reden voor een huwelijk.	
Uit de gedenkschriften van een italiaansch policiebeambte. Vervolg en slot van blz 126.	129	Eene revolutie onder apen. Een edele trek van Joseph II. 96. — Eerlijkheid van een speler. 159	
Luxemburg.	147	— Hoe Frankrijk zijne kunstenaars eert. Beleefde weigering. Prins Mustapha Pacha. Eene vreemde pligtpleging. 160. — De redding. 223. — Gemeenschappelijk maal. De beslissende keuze.	
Doctor Livingstone.	154	Merkwaardig, zoo het waar is. 224. — De wil maakt sterk. 255. — Namen van straten. Ontmoeting met een tijger. Tegen rookers 256	
Vriendschap van een hond.	155	Goede eetlust. Aanleiding tot mildheid. Oorsprong van het woord cabal. 288. — Beroemde diamanten. Een gewigtige post. — Het testament van een gierigaard. Bekeerde spitsboeven. De beste dienst. 320. — Verkoop van vrouwen. 351.	
Grootvaders lieveling. Met eene groote plaat.	157	Eene historische aanteekening. Van het examen. 352. — Eene bijdrage tot het karakter van Juarez.	
Vier tijdperken uit het leven eener beroemde actrice. Door Louise Mühlbach.	161	Uit de jeugd van Frederik den Grooten Iemand die zich versprak. 383. — Geen. Een mnemotechnisch hulpmiddel van Napoleon III De vette snaps 384.	
De geheimen van het kasteel Malemort.	163		
De honigbijen.	187	<b>BLADVULLING.</b> 80. 126. 160.	
De raad der tienmannen.	200		
De Parijsche tentoonstelling.	205		
De betekenis der loudensche conferentie.	211		
Wilde vruchten. Eene schets door Fr. Gerstäcker	217		
Hoe Haydn zijne eerste opera componeerde.	219		
Het oude en nieuwe Londen.	221		
Vergelding. Een verhaal uit het volksleven der Wenden. Naar het Hoogd. door Ferdinand.	223		
De rid op den zwarten rhinoceros.	225		
De vossen.	249		
De dichterbron.	252		
Een avontuur in de Pyreneën.	254		
	257		

# FAMILIE-MAGAZIJN.

ZEDELIJKE LECTUUR VAN UITSPANNING

TEVENS TOT

VERSPREIDING VAN NUTTIGE KUNDIGHEDEN.

## M i d d e r n a c h t .

Voorslag heeft zich reeds doen hooren;  
Straks klinkt van den hoogen toren  
't Plegtig uur van middernacht,  
Waar 't gezelschap reeds op wacht,  
Dat, in bonten rei gezeten,  
— Onder 't zingen woest en luid —  
d'Avond, die den jaarkring sluit,  
In de herberg heeft gesleten.  
En toen de eerste kloktoon klonk,  
En 't hoerah werd aangeheven,  
Was er een, die stilte wonk; —  
't Was een jongeling vol leven  
En gezondheid; schoon voor 't oog  
Thans een ligte nevel toog,  
En de brandend sterke vochten  
Thans zijn blik verduistren mogten;  
Schoon de hand nu ook mogt beven,  
Die het glas hield opgeheven,  
En zijn stem, door dronk op dronk,  
Niet meer zoo welluidend klonk.  
„Vrienden,” sprak hij, „heil en zegen  
Wensch ik u van harte toe;  
Komt, laat ons dit glaasje leëgen  
Lustig, vrolijk, blij te moe; —  
Moog dit jaar aan 't einde ons vinden  
Weer als heden bij elkaar,  
Even dikke en warme vrienden:  
Jongens, heil in 't nieuwe jaar!”  
Luide, blijde kreten klonken;  
't Was een wensch naar aller zin;  
't Glaasje werd weer leëgedronken,  
En op 't roepen: „schenk maar in!”  
Telkens weder volgeschonken.

.....  
Na een uur ging, paar aan paar,  
't Ruw gezelschap uit elkaar;  
En met zeer verwarde zinnen  
Slingerde elk zijn woning binnen.

Voorslag heeft zich reeds doen hooren;

Straks klinkt van den hoogen toren  
't Plegtig uur van middernacht,  
Waar het huisgezin op wacht,  
Dat, in 't warm vertrek gezeten,  
d'Avond die den jaarkring sluit,  
Stil en rustig heeft gesleten.  
Allen luistren, geen geluid,  
Hoe gering ook, wordt vernomen,  
Anders ware ligt'lijk wel  
't Middernacht'lijk klokkespel  
Niet tot 't luistrend oor gekomen; —  
Maar toen boven in de lucht,  
Waar de starren helder blonken,  
Als een plegtige afscheidszucht,  
De eerste klokketoonen klonken;  
Toen sprong vrolijk, blij te moe  
't Drietal snel naar de ouders toe,  
Om den eersten kus te ontvangen;  
't Jongste kind met bolle wang,  
— Benjamin — vooral bleef lang  
Aan zijn moeders lippen hangen,  
En zijn stem klonk lief en zacht:  
„k Wensch u beiden dezen nacht,  
Dierbare ouders, heil en zegen!”  
Vader, had het Bijbelboek,  
Van het tafeltje in den hoek,  
Even vóór het slaan gekregen;  
En toen elk weer rustig zat  
Nam hij uit het Heilig blad,  
Een der psalmen; allen zwegen;  
Kalm, welluidend las hij voor,  
Gade en kroost was één gehoor.  
Daarna riep hij 's Heeren zegen,  
Voor hem en zijn huisgezin,  
Bij den nieuwen jaarkring in;  
Zelfs de jongste sloeg het oog  
Bij die vaderbeë omhoog,  
't Gansche huisgezin bad mede:  
Toen was 't of een harpgeruisch  
Zacht weerklonk door heel het huis, —  
Of een stem riep: vrede!

den achtergrond had gestaan, thans naderbij kwam, de bevende handen van den grijsaard in de hare hield en op liefdevollen toon tot hem zeide: „zie oom! nu wordt de avond uws levens schooner dan gij hadt kunnen denken,” toen sloeg hij de oogen ten hemel en sprak naauwelijks hoorbaar: „ja, ik gevoel het, God heeft mij de schuld vergeven, die mij zoo vreeselijk drukte.”

## De rid op den zwarten Rhinoceros,

(Uit het dagboek van een reiziger.)

Wij hielden in een eenzaam gelegen dal halt, om ons middagmaal te nuttigen. In onze nabijheid liep een zestal antilopen rustig te grazen. Na eenigen tijd te hebben uitgerust, vervolgden wij onzen weg en kwamen, na omstreeks een paar uren gereden te hebben, op een hooge vlakte. Plotseling zag ik een voorwerp voor mij uit over den weg snellen en in een nabijgelegen kreupelbosch verdwijnen. Mijn vriend Sam Burck had het ook opgemerkt, terwijl Noack Himms even spoedig naar mij toe kwam rijden om mede te deelen, hetgeen hij gezien had. Wat het zijn kon en of het een dier geweest was, kon ik met geene zekerheid bepalen, daar de afstand te groot was, doch ik besloot zoo mogelijk te ontdekken wat er van was en gaf dus mijn paard de sporen, welk voorbeeld door mijne medgezellen gevolgd werd. Toen ik de plaats naderde, waar ik het voorwerp had zien verdwijnen, zag ik een digt begroeid boschje van meer dan veertig schreden in diameter voor mij, dat even als een eiland op eene zandzee stond. Ik hield mij intusschen verzekerd dat het stuk wild, zoo het dit was, zich hier verscholen had en verzocht dus mijne vrienden mij behulpzaam te zijn, deze plaats te omsingelen. Ik nam de voornaamste stelling, Sam begaf zich naar de tegenovergestelde zijde, terwijl Noack aan mijne rechter- en Edward Cross aan mijne linkerzijde post vatten.

„Stil!” riep Noack, zijne buks van den schouder nemende, „ik zie iets zich bewegen!” Terwijl hij dit zeide, bemerkte ook ik eenige beweging in het midden van het boschje en hield eveneens mijne buks in gereedheid. „Wees voorzigtig,” sprak ik,

de rigting ziende, die Noack aan den loop zijner buks gaf; „denk er aan, dat Edward tegenover u staat.” — „Waarschuw hem dan, dat hij heen gaat,” antwoordde Noack opgewonden; „ik kan toch om zijnentwil mijn schot niet missen. Ga uit den weg,” riep hij hem zelf toe, „of ik schiet u de knopen van den rok.”

Edward hoorde naar de waarschuwing van zijn vriend en mende zijn paard dadelijk naar de andere zijde. „Nu,” riep Noack vol geestdrift uit, „let vooral goed op, terwijl ik het dier opjaag.” Thans hield echter de beweging in het kreupelbosch op en wij bespeurden geruimen tijd niets meer. Doch eindelijk hoorden wij op nieuw geraas en het scheen meer in mijne nabijheid dan in die van Noack te zijn. „Het komt hier heen,” zeide ik, waarna ik Sam Burck toeriep, zich buiten het bereik van mijn schot te begeven. Hoewel nog onzichtbaar, kwam het intusschen al nader en wachtte ik dus geduldig met de buks in de hand. Noack wilde de honden roepen, doch ik ried dit af; zij waren aan het voertuig gekoppeld, ik hield het dus raadzamer hen maar daar te laten blijven. „Houdt u stil!” riep ik andermaal, „ik zie het!” — Ik had evenwel den moed niet om te vuren. Toen mijn paard een weinig ter zijde sprong, beweegde zich aan den zoom van het boschje iets in de gedaante van een mensch die beide armen ophief, en in hetzelfde oogenblik hoorden wij een wōest, angstig geschreeuw. „O goede Vader! goede God! Almagtige Heerscher! neen, mijnheer, schiet niet!” Mijn vriend Himms gaf zijn paard de sporen en bevond zich dadelijk aan mijne zijde. — „Wat is er?” vroeg hij. — „Er schijnt hier een mensohelijk wezen verscholen te zijn,” antwoordde ik. — „Ja,” riep Sam nu, „gij hebt gelijk, zie, daar is hij!” — En wat zagen wij nu? Een neger met bloot hoofd, met verscheurde en versleten kleederei, vrij dik van voorkomen, doch wiens gelaatstrekken mij niet onbekend voorkwamen. — „Neen, mijnheer! schiet niet! Heb medelijden, ik ben verloren!” en weenend viel de arme neger op de knieën, zijne handen smeevend naar mij opheffende. — „Wel, alle duivels!” riep Noack mij toe, zijne groote oogen opslaande, alsof hij tegenover een geest stond, „Fritz! kent gij hem niet?” — Ik meende hem wel te herkennen, doch dat kwam

mij als onmogelijk voor. — „Het is onze oude bediende Tom,” zeide Himmis. — „Och, maar dat kan niet zijn,” hernam ik. „En toch is het zoo,” herhaalde Noack op stelligen toon. „Zeg eens, man!” ging hij voort, zich tot den neger wendende, die nog altijd in geknielde houding voor mij lag, „heet gij Tom?” — Verschrikt sprong de zwarte op en in het volgend oogenblik verspreidde zich eene onmiskenbare vreugde op zijn plat gelaat. — „Ja,” riep hij, van blijdschap in de handen klappende, „zoo heet ik; maar ben ik in den hemel of droom ik? Mijnheer Noack, zijt gij het?” — „Ja, goede Tom, ik ben het!” — „Is dat zeker?” — „O, zeer zeker, zie maar, hier is mijnheer de majoor Godfrey ook.” — De zwarte deed nu eene schrede nader en vestigde zijne blikken ook op mij. Ik behoefde echter niet langer te twifelen, want er kon geen zoo plat en goedaardig gelaat bestaan, dan dat van onzen ouden bediende Tom. En ook hij herkende mij dadelijk en viel aan mijne voeten, zijne armen om mijne knieën slaande en uitroepende: „o ja, ik herken mijn goeden meester weder; maar gij kent mij toch zeker ook, niet waar?” — Ik verliet nu den zadel en reikte den ouden man de hand; terwijl hij blijde kreeten uitte en van blijdschap danste, voegde zich ook Sam en Edward bij ons. Zij kenden hem ook nog, daar zij hem vroeger wel eens te Boston bij mij gezien hadden en zijne vreugde werd nog vermeerderd, toen hij mijne vrienden zag, die hij zich nog flauw herinnerde. — „Goddank!” riep Tom al weder, nadat hij beiden de hand gereikt en hen goed opgenomen had, „neen, nu behoef ik niet langer te twifelen; o mijn God, ik zou waanzinnig worden, zoo deze ontmoeting slechts een droom was.” — Ik kon het bijna evenmin gelooven als hij en ik moet bekennen, dat ik den zwarte meermaalen moest aanzien, alvorens ik mij stellig overtuigd hield dat ik mij niet bedroog. De zaak kwam mij echter eindelijk zoo duidelijk voor, dat ik niet langer twijfelde. „En nu,” zeide ik, toen wij zeker waren, dat wij werkelijk onzen ouden kok van de moerassen en bosschen onzer westelijke wildernis hadden weergevonden, „verhaal ons spoedig, hoe het mogelijk is geweest, dat gij hier zijt gekomen?” — „Dat zal hij ons straks wel mededeelen, Godfrey!” zeide Noack, „laat ons eerst zorgen dat de man

iets te eten krijgt, want hij zal wel zeer hongertig zijn!”

Wij namen hem mede naar ons voertuig en terwijl hij alles gulzig verslond, wat hem werd voorgezet, deelde ik Harry Davids intusschen mede, wie hij was. Toen hij gedaan had met eten, verzocht ik hem ons zijne geschiedenis te vertellen. „Herinnert gij u mijnheer John Chester?” vroeg hij, hetgeen ik hem met een knikje beantwoordde, daar ik mij zijner zeer goed herinnerde, wijl hij een beroemd politicus was, die het laud zeer goede diensten bewees. „Nu,” ging Tom voort, „ik vertrok met hem naar Afrika, doch verdwaalde en ik geloof niet dat hij er aan denkt, of de arme neger terecht is gekomen of niet. Is dat iemand, die zich een christen noemt; maar ja, hoe kwam het ook, dat ik verdwaalde?” Hij babbelde nog geruimen tijd op die wijze voort, tot dat wij eindelijk zijne geschiedenis vernomen hadden, die op het volgende neerkwam. John Chester had het voornemen opgevat, de kaapkolonie te bezoeken; hij wilde een bediende medenemen en deed Tom het voorstel, hem te verzellen. De oude zwarte was daartoe geneigd en nam den voorslag aan. Ten bepaalden tijde kwam Chester te Grahamstown aan, maar vernam daar, dat zijne vrienden zich reeds te Port-Natal bevonden, zoodat hij zich ook derwaarts begaf. Daar gekomen ontmoette hij wel zijne vrienden, doch deze waren juist gereed te vertrekken. Zij waren voornemens, met eenige zendelingen naar het land der Batlug aan de grenzen der Kalussari-woestijn te vertrekken, waar bijna al de bewoners tot het christendom waren overgegaan. Chester had intusschen geen haast, besloot dus dadelijk hen derwaarts te verzellen, en nam natuurlijk zijn bediende mede. Zij bereikten gelukkig Mamusa, alwaar zij eenige weken doorbragten, terwijl op den terugweg het voorval plaats had, dat ons Tom deed ontmoeten.

„Op zekeren middag, toen het zeer warm en de lucht met onweder bezwangerd was,” deelde hij ons verder mede, „hielden wij bij een diep moeras halt. Het regende den geheelen nacht door, afgewisseld met hevige donderslagen en felle bliksemschichten, hetgeen eerst tegen den volgenden middag ophield. Chester besloot dus tot den volgenden dag daar te vertoeven. Des namiddags jaagden echter eenige

heeren van het gezelschap een zwarten rhinoceros op. „Hebt gij welk eens zulk een dier gezien, heer majoor?” vroeg hij en ik antwoordde hem, dat ik ze meermalen van nabij beschouwd had. „O mijn hemel!” riep Tom, vouwde zijne handen in elkander en liet zijne oogen zoo weest door zijn hoofd rollen, dat alleen het wit daarvan zichtbaar was. „Och, wat ben ik toch schrikkelijk ongeloovig! Maar ik kan mij niet voorstellen, dat gij zulk een kolossus gezien hebt. Hij was veel grooter dan een olifant, tienmaal sterker dan de twintig leeuwen, die gij in de sneeuw op het meer van Umbagos hebt gedood!” Zij joegen alzoo den rhinoceros op en renden hem na. Het vervolgde beest liep echter niet in dezelfde richting voort, maar keerde halverwege terug, en was zoo woedend, dat het dier zelf niet wist, wat het beginnen zou. Toen ik zag dat de heeren het beest verfolgden, greep ook ik mijne buks en snelde hen na. Ik hoorde een vreeselijk rumoer in het bosch en herkende van verre de stem van mijn meester en nu ook in het kreupelhout komende, zag ik den rhinoceros bloedeend op den grond liggen. Ik meende dat hij dood was en dacht bij mij zelven: ik wil eens zien of het mogelijk is hem zijn langen hoorn af te snijden. O, het was een prachtige hoorn en wel zoo lang en dik als eene buks! Ik bagaf mij dus naar hem toe en dacht dat hij werkelijk dood daar nederlag. Ik gaf hem eerst een schop met mijn voet, doch hij verroerde zich niet; toen klom ik op zijn breeden rug en wilde den hoorn met wortel en al uitsnijden. Och lieve hemel! wat moest ik klouteren om daartegen op te komen; hij was hooger dan een kaaiman! Toen ik zag, dat het niet ging om den hoorn geheel uit te snijden, gaf ik hem met de kling van mijn mes een stoot op den snuit. Maar alle drommels! wat kwam mij dat duur te staan! De rhinoceros was niet dood, er was geen gedachte daaraan; hij lag slechts te rusten, ten minsten het kwam mij zoo voor, óf hij hield zich als dood. Zoodra het beest echter mijn mes voelde, sprong het op; ik zat intusschen op zijn rug en al wat ik nu doen kon, was mij aan den hoorn vast te houden. Ik durfde niet wagen daar af te springen, want dan zou hij mij zeker verpletterd hebben, ten minste ik geloof zeker dat dit de reden was, waarom ik er niet afsprong,

ofschoon ik niet weet wat ik op dat oogenblik deed. De rhinoceros rende intusschen steeds voort; het woedende dier snelde al verder en verder, zoo ik meende, in de richting van de bewoonde streek, doch integendeel nam hij de andere zijde, zoo snel mogelijk. Hij ging over bergen, door zandhauvels, door kreupelhout en moerassen, en wel zoo snel dat ik duizelig werd. Ik geloof echter, dat de rhinoceros niet begreep dat ik op zijn rug zat. Het werd inmiddels al donkerder en ik daarbij zoo vermoeid, dat ik het rijden bezwaarlijk langer kon volhouden. Maar juist toen ik geheel buiten adem was, stond het beest stil, tuimelde en viel neder. Ik bleef echter op den rug zitten tot, dat ik eerst gezien had, waar ik mij bevond. De rhinoceros was dood, werkelijk dood en ofschoon ik nu gered was, was ik thans ver verwijderd van de plaats, van waar ik was heengegaan; het scheen mij, alsof ik met den spoorweg was voortgegaan. Na een weinig uitgeraast te hebben en tot mijzelf, te zijn gekomen, dwaalde ik een poos rond, doch waartoe? Het was bijna geheel donker en wist, dus niet, welken weg ik zou nemen. Ik riep en schreeuwde en schreeuwde en riep, ik liep heen en weder tot ik weder vermoeid was, doch te vergeefs; ik legde mij dus in het kreupelhout, neder en was weldra ingeslapen. Des morgens doolde ik weder rond; doch wist toen evenmin, welken weg ik moest inslaan; ik geloof echter dat ik juist den verkeerden weg genomen heb. Des avonds legde ik mij naast den rhinoceros, die mij den vorigen dag in zoo toemeloze haast hier gebracht had. Maar toen ik nu bij het volle daglicht het beest zag en nadacht over het gevaar, waaraan ik zoo gelukkig ontkomen was, begon ik luidkeels te wenen. Den volgenden dag sneed ik eenige stukken vleesch van den rhinoceros, at die ruw op en vervolgde toen mijn weg. Vier dagen lang doolde ik rond even als een schip op de baren zonder roer, at niets dan wortels en bessen en wat ik verder deed, weet ik mij niet te herinneren. Toen ik op de plaats kwam waar gij mij ontmoet hebt, was ik meer dood dan levend. Ik wilde mij juist nederleggen om mijna laatste uur af te wachten, toen ik den os zag naderen, die mij in het kreupelhout de vlugt deed nemen. Maar wat zou er nu van mijnheer John Chester geworden

zijn? Eu wat zou hij wel denken dat er van mij geworden was? Ik veronderstel dat hij reeds meer dan veertig mijlen van mij af is en ik meer dan veertig mijlen van hem verwijderd, hetgeen nagenoeg honderd mijlen tusschen ons beiden bedraagt. Maar Goddank, mijnheer, nu ik u gevonden heb, ben ik weder gelukkig? Doch nu moet gij mij ook maar bij u houden, want ik ben liever uw bediende dan van mijnheer John. Misschien zullen wij hem wel spoedig terug vinden of ergens ontmoeten."

Ik hield het er echter voor, dat wij Chester, in deze streek van Afrika niet meer zouden zien, daar hij zeker naar het zuiden was gegaan; ik beloofde Tom echter dat hij voortaan bij ons zou kunnen blijven en wij hem zoo goed zouden behandelen, als hij dat verdiende. Ik zeide hem dat zijn moedig gedrag met den rhinoceros hem aanspraak gaf op onze achting, waarna de zwarte grijnzend lachte en eene diepe buiging maakte.

Des avonds, nadat wij ons avondeten genuttigd hadden, kwam mijn *groom* naast mij staan en vroeg, of Tom nu mijn bediende werd. Ik vroeg hem, waarom hij dat dacht? — „Omdat ik een zeker regt heb uw bediende te zijn, mijnheer de majoor!" hernam hij, de hand op het hart houdende. Zijn antwoord, alsmede de toon en de manier, waarop hij dit zeide, troffen mij diep. — „Wees onbekommerd mijn jongen!" sprak ik, hem bij de hand nemende. „niemand zal ooit uwe plaats bij mij innemen; ik heb u en u alleen als mijn bediende gekozen. Tom zal de bediende worden van mijnheer Noack."

## De Vossen.

Een der belangrijkste bladzijden uit de natuurlijke geschiedenis, is de kennis van den aard der verschillende dieren, daar zij een leerzamen lichtstraal werpt op hunne levenswijze. Even als wij in vorige afleveringen met de beeren, hyenas en honigbijen gedaan hebben, willen wij thans iets mededeelen over de vossen, die in meer dan een opzigt in slechten reuk staan. — Wanneer de sneeuw den bodem met een verraderlijk kleed heeft bedekt, waarop de sporen van elke soort wild duidelijk zijn

te onderkennen, mag een jager niet verzuimen zijn gebied rond te gaan, om de sluipwegen te ontdekken van den sluwen en moordzuchtigen vos, dien zoo gevaarlijken vijand van zijn voorraad wild. In de eerste plaats moet hij dan te weten trachten te komen, waar zich zijn hol bevindt, want al kan hij ook niet veel hoop voeden, de voorzigtige dieren, vooral de wijfjes, onder het bereik van zijn schot te hebben of hen uit een schuilhoek (tenzij van eene verhevenheid of als de vos door eenig aas gelokt is) met het doodelijk lood te treffen, ja als zelfs het uitzetten van klemmen vaak een zeer twijfelachtige uitkomst geeft, zoo is het niettemin van groot belang voor den eigenaar van eenig gebied, een bewoond vossenhol te kennen, om dit in het voorjaar te kunnen in het oog houden en zoo mogelijk de jongen met de ouden uit het nest te verdrijven, hetzij met dashonden of op eenige andere wijze, ofschoon de eerstgenoemde manier de meest zekere is om zijn gebied van dit schadelijk roofgebroed te zuiveren.

Gesteld, waarde lezer! dat wij wisten, waar zich een bewoond vossenhol bevond, dan zou ik u uitnoodigen mij op een warmen, zonnigen dag in de Meimaand derwaarts te vergezellen, om zoo mogelijk de familie van Beineke van nabij te kunnen beschouwen. De paartijd der vossen valt namelijk in de eerste helft van Februarij en daar het wijfje juist zoolang draagt als eene teef, werpt zij hare drie tot zeven jongen eerst in de tweede helft van April. Daar echter de met een graauw, wollig haar bedekte jongen omstreeks veertien dagen blind blijven en ook gedurende die dagen slechts zeer zelden uit het hol komen, wordt het gewoonlijk half Mei, alvorens zij zich laten zien. Bosch en veld zijn dan doorgaans reeds met jeugdig loof bedekt, de eerste knoppen gaan ontlukken, het gras begint weelderiger uit te loopen, de struikgewassen komen reeds vrij ver boven den grond, waardoor het hol der vossen, dat door hen steeds met de meeste omzigtigheid op een bedekt punt gekozen wordt, nauwelijks in het digte kreupelhout te vinden is. Wij veronderstellen, dat onze lezers weten, dat het hol der vossen uit een tamelijk ruim gewelf met verscheidene toegangen bestaat, welk hol de vos, óf zelf graaft, óf daartoe dat van konijnen uitkiest, óf